

I.

Helyettem szentképek beszélnek arcomra égetett glóriákkal,
és papírba gyúrik örökre bomlásnak indult mosolyom.
Valaki lecsókolhatná ablakaimról a rácsot,
míg szoborrá tűrve állnak lábaim kölcsönvett őrhelyemen.
Míg rimbe nem rakódnak a parton lenyúlásra váró ruháim.

II.

Képzetek között kikötve kúrni kín;
fulladni, mikor húznak magukra pungát* beporzott ösztönök
vagy feszülni, ahogy lassan átreped
a test papírhatára
a fejüket vesztett,
lefejezett margariták között.

III.

Néha meztelenre vetkőztetném a szavakat,
és kitárnám, hogy mindenki lássa –
polifon pikulák, brácsák
szervezik renddé a rendíthetlenséget
a forma kényszerzubbonyába.

Mind megadott sémára
emelem szemeimet a hegyre,
míg ki nem akadnak

IV.

allegrätchenek és poethanatosok között
az önmagán teret nyitó tetem
harisnyát varr a vers-
be át szerethető vázám határait.

* *ronda és igénytelen román kölcsönszó; jelentése: zacskó*

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Székely Örs

Látó Szépirodalmi Folyóirat